

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛДНЕМ

**РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:**
Львів, Ринок 10. II. пов.
Конто почт. шл. 143.322.
Адреса для телеграм
„Діло“ Львів.
Нач. Редактор приймає
від 10—11 год. передпол.
Рукописи не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно в готівку 420 зл.
ЗА ГРАНИЦЮ:
В Америці 1 дол., Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр. фр.,
Італії 750 літ., Німеччині 750
м., Швейцарії 5 шв. фр.,
Чехословаччині 30 к. к.,
Румунії 150 лей, Польщі 750
зл., Австрії 750 зл., Японії
адреси і зл.

**В справі оголо-
шень звертатися
до Адміністрації.**
ЦІНА
одного примірника
17 сот.

РЕВІЗОР.

Наслідком цілого ряду інтерпеляцій українських послів у справі плєбісцитово-шкільних надужиттів до Львова делегат міністерства внутрішніх справ п. Г. Сенкевич.

Вже в комунікату про його приїзд у передучорашньому числі нашої газети читачі довідалися, що він прийшов провірявати інтерпеляції. Його метою є ствердження самих фактів. Були чи не були надужиття? Ніяких повноважень на те, щоб давати якінебудь обов'язуючі поручення для підчинених органів міністерства, в нього не було. Що найменше — так він заявив. Делегат прийшов сам і не вважав за вказане попросити собі для говорництва бодай одного українського посла.

У Львові з'явився він 14. березня і прийшов сюди з Яворова. Стоїча з ним делегація головної управи УПТ не мала на ділі характеру інформаційної конференції а радше носила характер переслухання про факт ревізії в УПТ. Ця обставина теж кидє ярке світло на місію названого міністерського висланика-ревізора. Замість засягнути якнайточніший та найпевніший інформації про надужиття в центральній плєбісцитовій акції, пан делегат інтересувався перш за все фактом ревізії, бо цей факт був предметом одної інтерпеляції. Отже для нього важне тільки те, що було в інтерпеляціях, а все, що тими інтерпеляціями необхідно, його не цікавило. Він щонайбільше виявив охоту повідомити міністерство про нові факти надужиття.

Закон про шкільний плєбісцит ввійшов у життя в січні, обійняв міністерства до воєвідства про те, щоб не робити дерепом при стверджуванні підписів та не брати ніяких оплат, появилася 19. лютого, з сторони одержали його шойно в перших днях березня. Від того часу пройшло пів місяця, повного всяких надужиттів з боку всіх органів влади і шойно тоді появилася делегація міністерства — але не для боротьби з надужиттями а для провірення фактів. Очевидячки для цього йому непотрібно ніяких інформацій з боку покритих. Для цього йому непотрібно йому ніякого мужа довіри з боку України. Делегат був у Львові та мав бути і в львівському повіті, але надужиття всеодно не припинили. Ось нпр. пійт села Товуша львівського повіту й надалі ломить закон та виконавчий розпорядок і зламовляється стверджувати підписи батьків. Куди поїхав пан ревізор зі Львова і львівського повіту, ми не знаємо, але якщо наслідки

його поїздки у інших місцевостях краю будуть такі, як в Товуші, то характер тої поїздки слід вважати чисто демонстраційним та чисто формальним.

Ця поїздка нагадує нам ослаблену свого часу поїздку соймових делегатів із Тугутом на чолі по польських тюрмах. Великий крик про тюремні надужиття спричинив цю поїздку. Результати її були такі, що польськими тюрмами та тюремними людяними порядками захопився аж один низначний Француз. Комісія Тугута „не відкрила ні одного надужиття“. Маючи таку практику з поїздкою Тугута, мимоволі шукаємо аналогії між нею і поїздкою п. Сенкевича. Тугут тільки констатував і делегат теж тільки констатує. Як і що констатував Тугут, про те знаємо, але що констатує плєбісцитовий ревізор, це нам ще невідоме. Невже воно буде ніякше?!

Речинець плєбісцитової акції добігає свого кінця. Якщо надужиття навіть якимнебудь чином припинилися би (що є мало ймовірно!), то все одно за той короткий час, який

остав до кінця березня, всього чотирьох ріжними органами влади дика направити не дається. Звідси ясний логічний висновок, що обчинець закінчення шкільної плєбісцитової акції необхідно відсунути що найменше на кінець квітня. Відхилення плєбісцитового речиння є зовсім природним домаганням усіх тих, що завдяки перешкодам органів влади не мали фізичної змоги використати прислугуючий їм закон.

Наша парламентарна репрезентація мусить ужити всіх зусиль на те, щоб відповідні чинники відсунули докінчення плєбісциту. Найбільша відповідальність за всі надужиття тяжить на міністерстві внутрішніх справ, яке не подбало своєчасно про те, щоб забезпечити ненарушність шкільного закону. За шкільну діяльність шкільних інтересів несе відповідальність міністерство освіти. Обидві установи повинні подбати про те, щоб направити все, чого незаконно допустилися підлеглі їм органи. Добровільно цього вони не зроблять. Їх повинна до цього приневолити наша парламентарна репрезентація та добитися від них продовження плєбісциту.

В. М.

Відгуки.

„Примус“ радянської влади. — Як виглядають заходи радянської влади для піднесення добробуту селянства. — Теревені київського „Більшовика“. — „Наплюдательне“ відношення українського селянина.

До чого може дійти часом і поважна газета, коли вона примушена за всяку ціну бовтатися в політично-сектєрським сосі, свідчить нарідко київський „Більшовик“. В однім з лютиєвих чисел (ч. 40) поміщено там за підписом С. Др. статтю „Голод в Галичині“, в якій замість річезового розгляду голодової катастрофи стрічаємо бездумне натякання на галицько-українську інтелігенцію.

Стаття починається незвичайно оригінально:

„Заходи, що їх вживає Радянська влада для піднесення добробуту селянства, й відомості про ці заходи, які дійшли до законної української буржуазії поє, очевидно, викликали реакцію трудовицького „Діла“ також звернути увагу на загальне становище селянства у себе вдома. В кількох числах „Діла“, що ми їх недавно одержали, помічено під спільним наголовком „Щорічний“ низку статтів аналізують спроби з цієї газети Ф. Ф. —“.

Таким чином наші статті викликали ніщо інше, тільки „заходи радянської влади для піднесення добробуту селянства“. Як би не ті „заходи“, то „українська буржуазна преса“ взагалі, а „Діло“ спеціально й словечком не згадає об

про катастрофічне положення села. Не будемо докладніше зупинятися на загляданими, благотворними заходами, а вкажемо тільки, що на основі таких радянських газет ті знамениті заходи є лише на словах такі успішні, бо практика говорить що інше. От харківські „Вісти“ сповіщають, що

„На засіданні харківської губерніальної комісії для допомоги голодуючому населенню Волчанського повіту оголошено, що у Волчанському повіті протягом місяця січня було 32 випадки голодних смертей. Селянство повіту вже третій місяць очікує урядової харчової допомоги, але все на дармо“.

Тільки „Вісти“ і то з одного числа. Та тепер з іншої бочки. „Економ. Життя“ (ч. 21) повідомляє, що у радянській Наркомзем стверджує,

„що справа забезпечення українського селянства хлібомобним раціоналом стоїть дуже але. За проє. всіх господарств зовсім немає у резерві. Кількість господарств, що мають хлібомобного худоби (своїх і чужих), становить 37 процент“.

Хіба досить цих двох заміток для уявлення „заходів радянської влади для піднесення добробуту селянства“. Отже не ті „заходи“, тільки фактичне положення українського села в Сх. Галичині й на Волині примусило нас звернути увагу на голодну катастрофу.

Після такого трагічно-гумористичного вступу „Більшовик“ перелікає зміст наших статтей, перетворюючи його ось такими глибоко продуманими замітками:

„Життєві становище західно-українського селянина, в якому в значній мірі, винні й галицькі інтелігенти з „Діла“ та їх по-чини — бо вони шукають угоди зі шкіль-

тно, на думку Ф. Ф., є клясею промисла, беззастенливої селянина стоїть „бачення і бездумність“. Чи дійсно так? Чи інтелігентна частина того селянства не гідна стати сім для цілогового зниження освіти підняти своїх дітей — бачення шкільної „бачення“, що за шкільної школи повільно готові заложити інтереси західно-українського селянства? — Інтелігентна частина селянина, десятками літ озброєний „одною“ національною інтелігенцією, не був вже й в історії. Він самостійно шукає повільно зі шкільної, а яких додали його класні вороги та його, племена його, темрява, плюс на всім трудовицькій, радикальній та соціалістичній партії, горістий до своєї робітничо-селянської партії та вступає до неї. На цьому ті бідняки „Діла“, його шкільна повільно для селянина в жертву злочина та з меж Польщі, виставляють гуманістичною, до того й дуже поганого. Висновок того щоб закрити галицьких селян чекати допомоги якоїсь громадської комісії, доки не буде „фашизм“ і „Діло“ на не піддається. Західно-український селянин власними силами допоможе собі. Найактивніші з них уже стали на шлях боротьби з біло-миланською жорстоко-буржуазною шкільною. За ними плідуть маси західно-українського селянства, інтелігентів з „Діла“ поїждять або скоряться волі нас, або плазують через сітнізми тяжкими, щоб допомогти їм сісти на ший західно-українському селянству“.

Думаємо, що комуністичну пресу теж обов'язують вимоги логіки, пимого здорового розуму. Чим саме українська інтелігенція взагалі, а інтелігенти з „Діла“ зокрема, причинили до „жахливого становища“ українського селянства, — важко подумати. Мабуть тим, що „шукають угоди зі шкільною“. Та таке твердження, як загально відомо, не відповідає дійсності, а за те незаперечним фактом є угода радянського уряду, в тим самим російських і українських комуністів з польською шкільною. Та угода називається офіційно рижським трактатом, а — як стверджують промови Чичеріна й Рикова в Тифлісі — тепер йде до всесторонньої реалізації цієї угоди.

Не будемо зупинятися над тим, хто саме „одурював“ українського селянина, чи національна інтелігенція, чи інтернаціональна інтелігенція (комуністи), не будемо й сперечатися, на кого той селянин плює, чи на трудовицькі, радикальні та соціалістичні партії, чи на кого іншого. Але нехай до характеристики „наплюдательного“ відношення селянина та „заходів“ радянської влади послужать виїмки з листів, які наша редакція одержала від одного селянина зі Старопільщини (УСРР). Зі зрозумілих причин пропускаємо ім'я й прізвище того селянина, але румимо за автентичності листів. Між іншим пише наш селянський інформатор дослівно:

„Словом, хотіли всі голі і босі, і прості сором галузів ідеї на одного. Слово, що на його чоловік галузів, та аж сором дивитися, тільки селян що в хотіли, а кругом все ситіє, хоч в хотіли, хоч в жито. Ситієм відно до кого є дві вілі, або іна кобала поганенька, або пар бичка. У мене теж було пара кобала, робочих, але потихи за ідеї галузів, та в позичив 100 руб. в кооперативу і кооперативу — Ред. та купив пару бичків та трохи пообробив а оце продає і віддає дові, а тепер маю все до дві вілі а більше нічого“.

З листів з 1. грудня 1924 той же селянин пише:

„Хотім усі в такім драматі що аж страшно галузів ідеї на другого: кругом все тіло ситіє, таке коби було стачка з чоловіком або з жінокою, то ховався з яким тям, або в канаву (с рію — Ред.) із сорому: так як Адам і Єва від Бога в раю коби полюбляли себе голіми“.

№4. стж. „Діло“ we Lwowie. Nr. 18425 w imieniu Instytutu Polakiej. Sądy ukrośowy karu, jako Trybunał prawowy we Lwowie otrzezi na wiosnę Prokuratury Państwowej, ze treść sądownictwa „Dіlo“ Nr. 37 (10.4.8) a dnia 14. III. 1925 r. w artykułach pod tytułem: 1) „Po dwóch tygodniach w ulę-
rach a) między słowami polskiej propagandy, a) Na wyzka Kade, b) od słów: sę-
rozczepużystwo polskiego urzędu... do
kosa tego artykułu. 2) „Zakłady wieści“
w ustępie między słowami: zaski-
kierca... a) Os trzaski zawięta zmiłowa
ad 1) zbrodni z § 65 a) u. k., ad 2) wystrę-
k § 30 i k. czel dozwala 14. marca

1925 r. konfiskacie za ułprawiepliwona i za-
rzędził zniszczenia całego nakładu i wydał
myśl §. 493. p. k. zakaz dalszego rozpro-
szczenia tego pisma drukowanego. Zarę-
dził wydać się pokaz odprzewiedzialnemu re-
daktorowi tego sądownictwa, by orzeczenie
winnego umieścić bezpłatnie w najbliższym
numerze i to na pierwszemu stronie. Niewyko-
nanie tego nakazu pocięga za sobą na-
stępną orzeczenie w §. 21. ust. druk. z 17.
grudnia 1862 Dz. p. r. Nr. 6. ex 1863. t. 1.
zarządzenie za przekroczenia na grzywos do
400 Zł. P. Lwów, dnia 15. marca 1925.
Hawel.

Наш інформатор ізни і на Кубань, показуючи кращого пристановища. Описує, що там бачив:

«На Кубані та даке осям, по всі Росії дуже народ «бурює» проте (проти) — Реа) власті. Я пишу писмо, надіслав його до і в рідній (2) газеті, бо мені (себе) до «бачити» чужинського «влада» — Реа) дуже хвалять, що їх серія виступають по чужих державі, а інші сидять на чужій: що нікого так нас німають, як оне ми нас тут. Я так думаю, що інші теперішні свободолюбці так поглядають (загортаються) — Реа), як Мартин Бортні з ханствами. Мені колись писав — (поноукаемо пізнаючи) — Реа) ти дуже не ризикуєш. А я йому кажу: Дякую тобі брате за солі та добру наву, але ти добре знаєш, що коли оне (загортаються) — Реа) добо в упадок, то забудуть отих, забудуть матку, дити повинні «бачувати». Мені здається, ніхто не так боїться коли йому поглядають що бачити і де боїться. Я павляю свого діда, батькового батька. Бувало каже дід: зі католічного покая було і кажи від папа то папа, кожен ім не маювати (не сподобався) — Реа). свій пан. Сьогодні, коли мій пан мисленик, (мисленик себе) до душі, ошуканець — Реа), сьогодні яка небудь, то можна почитувати його реверсії в лаву губернії і там вибрати собі дучого пана. А ну тепер перейди в другу? І куди хочеш по всі Росії, серія іланкоуєтські пани, такі як ти, що від них жуки тікають та кріпосного пана. Сьогодні, убійство (пристановища, захисту) — Реа) традиційному народу в Росії ніде нема. А осям хто обескуражує себе свободою (себе) хто відомити «бачувати» — Реа). І казався, що мов то я пожу? А скільки північати йому віки? А що? Году тебе сабоза, га? Паскав в долоні, поки не вилетіла битоюлова на свою голову тай на невідомих народ. а тепер ходиш та плачеш, та сповідаєш, як то було давніше, а відколи став совет, то ні чорта неть. Попробуй, що у нас по солах голо галаскоуї рада кожний день такі реві почеси. Словом, мовляв Шевченко: Росичають свої своїх гірше того кат».

Отой селенни скомпонував і «підньо» (проклямацію) до селен і робітників поза межами СРСР, та її подамо до відома керівників пиданської влади трохи пізніше. Думамо, що й цього досить, щоб засувати собі «напіввательне» відношення українського селянина. В такому освітленні всі інші ануки не мають такого далекогосяглого значіння. Цікаве хіба те, що публіцисти з київського «Більшовика» не мають кращої роботи, як тільки в приводу голодової катастрофи, якої підклад був у нас досить всесторонньо висвітлений, кидатися в піно на устах на українську національну інтелігенцію.

Свою статтю кінчає «Більшовик»: «Отже, хто знайде способи допомогти галаскоуї селянству, так не тільки їм справжній брати — робітники й селяни УСР». Ну, ну, підождемо на ту допомогу і М. Ч.

Еміграційне „єдінство“.

(Лист з Праги.)

9-го березня відбулось «урочисте» відкриття «Єдінства Русской культуры» в «Росском Доме» у Празі. Декому із Ужгородців померло бути на такому вечорі, аніж можна би назвати збіркою віддає українського народу та білоруського.

Між московськими студентами у Празі є більша половина «малоросів». До останніх чата не була «малоросів» маса. Корсти, зникли, Москва, було мало з шістьдесятків — особливо в ці часи мало-аль-ого змаганні. Отже китий на ринках Москва менше малоросівському ринку: «Організуйте, куйте те що вам шкодає, бо інакше ти нам непотрібний».

Найкращі зустрічались, порозумілись, та й утворили «Общество Студентов малоросів і білоросів». А по ім уже «сказали» може, як пан каже: «І дошли «обществу» назву: «Єдінство Русской культуры». Члени цього «общества» вже мали зустрічки з українськими студентами білоруського дому в Празі.

Виногород мені довелось бути свідком одної із тих зустрічей. І цікаво: Українці в малоросах змагались, а ті, що на вигляд хитрі, стояли з боку та посміхались. Коли до нього гуртка підійшов ще одини Москва і запитав у чім річ, йому відповіли:

«Малороси з Українцями завізали. Малороси висіли собі повозки, а Українці сорвалі». Гурток «єликоросів» студентів гуно розсіявся.

Але це все буденні явища. На вечорі відкриття «Єдінства Русской культуры» невелика селя діла змістала всіх прихильників та «визнаючих» осіб, яким завжди так потрібне «Єдінство». Програма «урочистого» вечора була широка. Перше слово «тепло» привітали відомі малороси — голова «Єдінства Русской культуры», молодий, пихатий, мов у перше вступили в зором великих панів гоночки, — Е. І. Гупало. Голова він бачив і ширю. Обирав і заперіка своїх панів, що не тільки та громада, які він є головою, буде ширю служити «Єдінству», але голови балатаного трагікомедія намагався переконати панів, що до них повернуться «забуті» ови «малоросів-сепаратисти». Довго йому плескали, а він був шасаний, як такий покочив, яку то перший раз пані похвалили та погладили по голові.

Після цього молодика виступив старий малорос профессор С. В. Завадський. Довго він звав історію, літературу та філософію. І вік йому не може заперікати, що він справжній московський профессор. Він ширю доводив, як дійсний Москва, «Єдінство Русского Народа і Культури». Його-же аргументами ми могли би докзати саме протилежне: чому ж, Українці, хочемо мати єдність у першу чергу своєї власної культури та Самостійної Держави. Але це вже й так відомо майже шлюму світу.

Проф. Завадський при всьому своєму оптимізмі та «твердих наукових доказів», був неспокійний, частенько хвапав себе за голову й у нього несподівано виривались нотки трагізму.

Він навіть згадав Шевченка, а то тому, що саме на цей день припав роковини

народни поета та що Шевченко дежю написав по московському. Але Завадський не заважав прозектирувати хоч би один рядок з Кобзаря.

Різдві, мнені, соціалісти, демократи, монархісти і взагалі всі «бабушки» і «молотки» плескали в долоні, падали і танцювали коло: «Познаюються єдністю». Отвергнені — молоді малороси. Співати не мали!

Таке явище можна прозвати, розуміючи лише емігрантську психозу людей, які забули себе дошки від світа «визнаючих» і мов струс поточних голів в «світ». Шасні люди, що ще мають потіпати себе хитромудрим докзками про одну сильну літературну мову для «русскі» народів, про митрофанічне єднання цих народів, які розійнялись по різних в єдині «общеросійськ» «благі», що мають «пані і отчизну». Життя йде своєю чергою — розпадається українська лежача та наука, «ростат» для на днь сідомість українських нас, а задуринені «атлами шпаларним професором і сензацийнім і селітським сезоном еміграційні» «росскі» діки зберуть собі ладити, казати й оплескувати свої розумні докзати і «благородствують».

На здоров'я! Пожнем — бачимо. Ф. М.

3 польських справ.

Тугут і В. Грабські на розпутті. — Мовтона Рада «reviviva». — Конгрес «Визволення», резолюції та його перспективні парцелли.

Кріза польського кабінету, кріза поки-що легка, хоч затяжна, заістигувала з хвилею зголошення Тугутом своєї димісії. Привід до цього зголошення дали поголоски про покликання на становище міністра освіти проф. Ст. Грабського, відомого приятеля гр. Бобрінського, відомого акушера язикових законів для «кресів», конкордатного діла і одного з чоловічих представників реакційно-правого табору. Прем'єр Вл. Грабські через покликання свого брата до кабінету мис на меті зрівноважити «ліні» впли-

ви в кабінеті, фільтровані через особу Тугута. Другою причиною до внесення димісії є почесне, але мило реальне, а радше зовсім не-реальне і конституційно непередбачене та неупереджене становище віцепрем'єра. Займаючи те становище, Тугут ширю анонсував свою «реформаторську» діяльність на «кресах» та зазначував адекватно-ліберальне відношення до України і Білорусії. Чотири-місячна діяльність Тугута виявила, що всі ті «проекти», «програми», «платформи» і т. н. є чисто ідеалістичними побажаннями навіть в тих дрібницях, які виділяють галасливий Тугут, вже хоч би тому, що сам прем'єр, мін. внутр. справ Ратайські і вісччч. Смульські й інші члени кабінету є визнаючими «сильні руки» у відношенні до «чужоплеміння».

На здоров'я! Пожнем — бачимо. Ф. М.

В останній хвилині справи дійшла до такої розмовної точки, що прем. В. Грабські готується означити компетенції віцепрем'єра шляхом міністерського розпорядку, та встановити «Кресову Рад» під проводом Тугута, рівноправну з політичним комітетом Раді міністрів. В обсяг компетенції Раді, а радше Ст. Тугута вхвалює би справи східних воєвдств (не зникотрих саме), виділені з рідних ресортів. Тугут не дав іще відповісти на зроблені йому пропозиції, але на підлягає найменшому сумніву, що він не хоче розпоратитися з міністерським фотелем.

З великим гулом і шумом розпочався у Варшаві 15. ц. м. партійний конгрес «Визволення». Зід був досить чисельний і на меті павляти силу партії та об'єднати її після останніх розкоджень в соймову представництві. «Визволення» є селянською партією, так сказати — середнячкою в протиставленні до кулчаского «Пяста». В соймовому клубі «Визволення» досить помітну роллю грали і «кресові» послы Зрештою «Визволення» своєю кріз.

1623 1-1

БАЧЕВСЬКОГО

НАЛИВКИ НА ОВОЧАХ:

ДЕРЕНІВКА
ЯКЕМБІНКА
МОРЕЛІВКА
ОРИХІВКА
ПОМАРАНЧЕВА несолоджена
ТЕРНІВКА
ВИШНЕВА несолоджена

ВИТРАВНІ:

ДЕРЕНЯК
ЯКЕМБЯК
ТЕРНЯК

М. ВОЗНЯК.

9)

Шевченко й княжна Репніна.

Він і мій брат говорили завжди дурниці, нарешті по одній нестерпній дурниці брата я лискочила на каналу, перейшла за спиною Капініста тому, що я була замкнена з обох боків, стрибнула на підлогу й пішла до мами, котрій я сказала, що Василь і Шевченко гнуть такі теревені, що я не можу більше видержати. Батько пізніше, коли батько вже положився, Василь прийшов до мами й моя братова поклікала мене назад до вітальні, бо Шевченко читатиме свою нову поему, ту, котру він посвятив мені. Я була так недоволена ним, що не хотіла йти: вона мені сказала: «Йди, таж це для тебе». Я пішла. У вітальні були тільки поет, Капініст, Ліза, Ганя й Глафіра, — більше нікого. Капініст запитав мене: «що з вами?» Я сказала, що я погано настроєна. «Треба старатися перемогти себе», Шевченко почав; я була в такім настрою, що мені хотілося все бачити поганим; але я знову була побіджена. О, який чудовий талант даний йому! Я не могла відергати ридання, Капініст мовчав, Ліза так само, Ганя була дивне розбита. Глафіра закаманила, у мене блистали очі, обличчя горіло. Капініст поклікав до себе Шевченка, що зупинився було передо мною, — й тут цей милый Капініст, котрий увесь — серце, почав розчленювати й обговорювати поему, хотів показати себе холодним, розумним, рішучим, але не йому не вдалось. Шевченко віддав мені зшиток, увесь написаний його рукою, та сказав, що до цього рукопису належить іше портрет автора*, що його він і вручить мені

завтра. Я подякувала йому дуже здержано; все відбувалось якби поза мною; я сказала, що дам щось йому. На другий день приїхала княгиня Кекуатова*, а що яко гостя у нас вона не бажас бачити нікого з чужих, то мені довелось на увесь час узяти її на себе. Я скінчила переписувати моє писання, що його не можу вам перекласти тут, бо це булоб занадто довго; мене щось штовхало писати цю річ, я не могла здати собі справи — що вона має наголовок «Дівочка»**. Це сливе докладна історія мого серця, розділена на 4 доби: 12 років, 18, 25 і 35 і на закінчення — одинока могила. Коли настав вечір, я послала своє писання Шевченкові у вітальню. На другий день я його не бачила і за книжки Кекуатової, але братова й Глафіра сказали мені, що він був похмурний і дуже дивний, і що він відійшов зараз після чаю. Я була в мамі разом із княгинею Кекуатовою, тут мені принесли записку; вона була від нього. Я не можу послати вам її перекладу тому, що в мене її випросив Капініст***, що увесь цей останній час був для мене вашою тінию. Я не хотіла читати цієї записки при Лізі Кекуатовій; розмова зайшла про те, що я написала; справа в тім, що я була така дурна, що прочитала це Лізі Кекуатовій. Мама сказала мені: «Я задрісна; мені одній ти не читаш своїх писань». І хоча мамі я менше всього хотілаб прочитати те, що я написала, але що я волю на осліп кидатися в січу ніж вичікувати й розмірковувати, то я

ченка. — Як виходить із присяги поеми, читання відбулось 11 (23) листопада 1843 р.

*) Мисток Кекуатових знаходився близько Седнева, де Шевченко «враз гостював у Лизогубів. із Седнева він ізид до Кекуатових на початку 1847 р. й там написав портрет княгині.

**) Це частина Варазської повісті про себе, про що буде далі мова.

***) Ця записка Шевченка увійшла в повість Репніної про себе, про що буде далі мова.

*) Це портрет Шевченка з пером у руці. Перший раз опублікував його М. Чалій у своїх життєписі Шевченка.

(Продовження буде.)

ОСТАННІ ВІСТІ.

Українські послы перед судом.

27. березня закінчується на Волині великий політ. процес проти 3 виданих союмом українських послів: Васильчука, Чучука і Козицького.

Арештування хорв. послів.

Загребська поліція робила 18. березня ревізію у всіх торговельно-заводських підприємств, щоб знайти хорватських послів, що не могли бути арештовані збори хорватських послів. Більшість цих послів арештується, бо їх не боронить вже закон про незайманість.

Програма союзників.

"Пті Пар." подає 6 точок усталених союзниками: 1) Німеччина надасть своїй пропозиції гарант. пакту конкретні форми, 2) союзники переговорюватимуть із Німеччиною після приступлення до С. Н., 3) коли Німеччина приступить до С. Н., матиме право зажадати від великодержав, щоб до складу границь приєднали 19. уст., 4) Англія бажає, щоб завіт військ. контрольною комісією про зброєння Німеччини не оголошувати в цілості, 5) Англія прийме запрошення на амер. конференцію розбросень, коли й респ. та заінтересованих прийме запрошення.

Зед. Держави Європи.

Французька преса обговорює проєкт Бенеша утворення Зед. Держав

Європи. Мали би утворити 4 групи держав: 1) Англія, Франція, Бельгія, Голландія, Еспанія й Німеччина, 2) Чехословаччина, Польща, Мадярищина, Югославія, Румунія й Австрія, 3) балканські держави й Туреччина, 4) Скандинавські держави. Італія може прилучитися до 1. або 2. групи. Німеччина булаб так відділена від своїх противників, а від подлядом західних великодержав, Австрія моглаб дійти до політичної і економічної рівноваги.

Конференція малої антанти відложена.

Конференція малої антанти, відложена на кінець березня, відложили на прохання Німеччини з причини югославсько-грецьких переговорів. Греція мала би вступити до малої антанти. Конференція відбулася би шойно 1. травня в Сінаї.

Помежа Токіо.

Столиця Японії, Токіо в огні. Пожежа, що вибухнула 17. III. попол. в півн. частині міста, в короткому часі поглинула тисячі домів. Для здавлення пожежі, що поширилася лисавкою, вивалили військо. Населення в переполоху кидася місто. Понад 20.000 людей блукає без даху над головою, втратили все майно. Висота шкід нечисленна.

Конференція розбросень.

З Вашингтона звідомляють, що Кулідж є за відложенням конференції розбросень до вересня.

Аркадій Аверченко.

Помер у розквіті сил, у шпиталю, на чужині, один з найпопулярніших російських письменників: Аверченко. Нема сумнішів, що життя як скарб глумника, якого найбільше стижливою потребою є зменшувати життя та підсміювати його нестримною, більшовицькою радістю людини, що не може не сміятися.

З Аверченко сходять до гробу один з найкращих безпосередніх сучасних європейських гумористів, один з найпопулярніших і найменше претензійних. Його талант не соромився техніки буденного публіциста і провінційного актора та прелестя, які промовляють на даний аніма, на кожне замовлення, не думавши про такі величезні ідеї, як слава або довголіття "високої" літератури. І дивним дивом: саме завдяки цьому хистові, Аверченко як невідомий великий письменник — збирав більше лаврів, як гонимий. По малихольнім, стриманій надто дбайливо обдуманій гуморі Чехова — Аверченко прийшов зі соняшним світоглядом людини, для якої життя є само в собі видовищем невичерпним у комічних ситуаціях, які даремно було би поглиблювати якоюсь філософією. Сатиричний погляд Аверченка сховався у першу чергу комизм мелодраматичних ситуацій — не фантастичних, уявлених, як часто у Марка Твена, а найбуденніших, на похвату, що інколи виривали шойно в моменті, коли хапав за перо.

Стиль Аверченка не талант оповідача гуморесок у веселій гуртку товаришів. У такому колі не треба силкуватися на літературні "квітки", можна зблизитися із шляхом асталяними зрідками та вигукми, погугувати із слухачів та себе самого і в кожній хвилині зареєструвати самому чи махнути нехитучо рукою. Не дурно ставив він собі сам в себе питання: "Чи я взагалі є письменником? Я-ж граю сам у своїх одноактових п'єсах, ізажу зі своєю трупкою..." і міг додати: ще й дуже мало журюся про те, чи маю досить поваги для становища письменника... Поважний, чутливий сатирик не може виставляти себе на сміх і ставати поважним та поважати своїх читачів.

У сміху Аверченка було чимало сучасно-українського гумору: з повним глумом, безжурного, колотого і самобичуючого. Нема сумніву, що на ньому завжди подув наших степів і гра сонця та млір нашого піднебного неба. Гоголівський гумор перетворений у форму сучасної європейської гротески. Він був ширший та глибший ніж літературний талант Джерома, що понавдає в моралізуючу педагогію. Він був найближчий до короля усміхненого Парижа, для якого першими літературними заповідями є легка форма, звязок з живими буденними і відраза до традиційної поезії та святишів. Для наївської столиці, Москви чи Одеси Аверченко був тим, чим нині для Парижа улюблене "enfant terrible" Саша Пітрі. Чим буде він завага для російської та європейської літератури — цим він не журився ніколи. Нехай цим журяться її послідовники, які можуть ствердити, що легше написати десять славних драм і одержати нагороду Нобла за чотиригодинне роніше, ніж видати збірку веселих оповідань, які перекладали би негайно на стільки мов, що кожний парис Аверченка. Мих. Рудницький

Бірка.

Львів, 18. березня.

Амер. дол. 0-10—0-19 — канад. дол. 0-13 — 0-16, чеськ. кр. 0-15 — 0-15%, австр. ш. 0-21 — 0-22%, франц. франк 0-27, — 0-27%, швейц. фр. 1-00 — 1-02, австр. фунт 2-45 — 2-46.

Пшениця від 30 до 41, жито від 31 до 32, ячмінь від 31 до 33, овес від 26 до 27, овес від 31 до 33.

ПЛАЦІ

на сплати

КОСТЮМИ

Станіслава Вронського Сини

ступить його праве крило, інтелігентсько-тугутівське і теж піде своїм шляхом.

Ось такі перспективи відкриваються перед партією, в якій замість програми рішучою роллю грають особисті амбіції і кар'єризм.

Б. Б.

Кар'єра одного авантюриста.

(До історії Моркотунівщини.)

(Від власного кореспондента.)

Париж, 12. березня 1925.

(Продовження.)

Як "основний" київський лідер Моркотунівщини, який рішуче дурний й уступає містифікації, які не мали нічого спільного зі справжнім масонством, а навіть протилежним йому. Пізніше в Парижі, де Моркотунівщина прийшла відповідати перед масонськими інституціями за свої штучки, він виправдовувався, що "з огляду на повну неспівданий наших алетів і абсолютний брак дисципліни, питомий славянському духом, я завіз у парижі лідерів найсуворішої дисципліни й досконалу централізацію."

Завдяки цьому, до якої м. н. належали і Скоропадський і Петлюра, Моркотунівщина в склад Раді Військових Депутатів, а потім став головою зазначеної місії. Після більшовицького перевертання в Петербурзі лідерство витворило себе військову організацію "Молода Україна", що прийняла чинити орієнтацію на антанту: вона мала на меті продовжувати війну в порозумінні з союзниками, стосуючи на групі федерації України з майбутньою "демократичною" Росією. Лідерство наводило також з Польськими (Габсб.) і шведськими (Рябін.) Діями (Шоуїні). "Молода Україна" мала теж звязок з відомим "чорносопцем" В. Шульгіном, який

"Пор. статтю "Нер Скоропадске", надруковану в реакційному німецькому тижневикі графа Рентгенова "Der Reichswart" 9. IV. 1921 р., де погано демагогічно про українську люду. Не мало там переплутано, але на загальне відомство і агітаційні статті відновити прада. Іх подає, мабуть, відомо, коли членів да."

тоді "признавав" український рух на платформі "Мол. України" (боротьба з Німеччиною і федерація з Росією). У перній мірі "Молода Україна" мала контролювати над військом козаків, якого голова Павло Скоропадський належав до лідерів.

Під час берестейських переговорів в кінці 1917 р. ця люда та її емісія "Молода Україна" допомагала замаскувати на уряд Центральній Раді, щоб не дати знести до війни мирових переговорів з Німеччиною. Цей план мав на увазі створити військову диктатуру в особі гетьмана Скоропадського, який довіряв би С. Петлюрі сформувати кабінет. Проєкт був досить фантастичний і не мав ніяких виглядів на успіх. Бо якби заповість плану Скоропадського — зібрати для протекції титанів 500.000 (!) козаків, — що Гомін бажав битися з Німеччиною? І ось Моркотунівщина цієї "могутньої" організації ланцює в київському готелі "Континенталь" у генерала Табуїса, тодішнього "Високого комісара" Франції при уряді Центральної Ради, з доміжним підтримкою для планованого замаху. Табуїс описує у дуже незручному становищі: ким би він не був противником берестейських переговорів і як би він не гнівався на Центр. Раді, що "нахилилася до германської копії", а проте піти німамо проти уряду, при якому він був акредитований, — не вже булоб надто смішно! Табуїс мав повалити сумнів, як на такий його крок подивлявся би у Парижі, де ще не тротили чаді на ролюна Центр. Раді з Німеччиною у Бересті. І тому він відмовився передати моркотунівські проєкти в Париж чи то в Ясси, крізь які йшла комунікація з Фронтією, але для зрозуміння, що в принципі нічого не має проти повалення Центр. Раді, і що кожні замах не дасть, то він, Табуїс, допоможе особисто Скоропадському й Моркотунівщині притиснутися і втекти до Парижа. З наказу Табуїса Моркотунівщина гошій від францускої військовий місії (тоді то й відбулася пам'ятна Кишиневська демонстрація 2—3-х березня) поїти Центр. Раді з таїми брехнями "Геть Вилічиченко" і т. н. "Демонстрація". Геть Вилічиченко в фєр, що зраптому не переставав Моркотунівщина називати членів, що це він завага уряд Вилічиченка (якого заступав Голубович), а антантофільська частина швейцарської преси познесла по всьому світу вістки про глянціозну антантофільську маніфестацію у Києві. Перед приходом Німців до Києва, Моркотунівщина разом з француською місією на чолі Москвитини, відставив деякий час на Муржани, потім перебрався у Стокгольм, де добувся від франц. посла "аспарту до Франції" задала освітлення української справи". Видати паспорт йому відмовились, бо француська дипломатія вже починала віднаходитися у справжньому хаосі мікрофільщини. На шість для Моркотунівщини настали вістки, що Скоропадський дістав стаз гетьманом (чим разом вже з Німечкою ласки!) Моркотунівщина, легко догадалася, що гетьман належав до "її" організації, дістав змогу переїхати в Київ, звідки мав би й сформувати француську амбасаді в Стокгольмі про відносини на Україні.

львів Боршак

У. С. Р. Р.

Офіційні листи на виборах проголошуються.

З Тарасівки, бузівського району, на Київщині, пишуть до «Білошівки» (ч. 247, з 3 березня), що уложено сільським активом не лік. Комітетом. Комітетом, Комітетом і ін. листи членів сільської ради при голосних виборах, збори виборців, проголосили. Як тільки прочитали той список, спалили нечитаний тапас, з окремим проти комітетів. Голоса сама вибере, без нахвалу збори, і вибрала половину селенців, а другу половину з нових неорганізованих неможливих. На 19 членів Ради і 4 кандидати, тобто тільки один член комітету. Характеристично, жини зголосились поборувати виборці організованих неможливих. «Ось голосують» — пише кореспондент — на неможливі. Одна жиня критикує: «Ного не треба, ні дитину забавляти; друга жиня теж леметувати: «Куди його обирали, промотав гроші в громад, в тоді що з нього вийшло, — з голого, як зі свинця». Учителя також не вибрала, скажи: «Ного діло дітей учить, а не в Грошівськім Співачі Мішати», — кресленим власне пише про нього, як про дуже діяльного і крикомольного та незалежного показаного. Та найкраще ще, що добра половина сільського активу проти власного списку голосувала! Видно, що село не на шутку починає бути активним.

Позички в навісню.

Союзний уряд у зв'язку з катастрофічною грошовою катастрофою передав для України 300,000 пудів ярого збіжжя, яке в формі кредитної позички має бути розділене поміж українських сел. Поділ збіжжя вже проведено. Власні отримали 150 тисяч пудів, а того 100 тисяч пудів грошей і 50 тисяч пудів яса. Позичка отримала 10 тисяч пудів грошей. Остатня 30 тисяч пудів яса і 5,000 пудів грошей. Крім цього розділено ще 1,500,000 пудів збіжжя, призначеного на негасячі забори. З цього Волзька одержала 65,000 пудів. Київщина 120,000 пудів. Подільська 200 тисяч пудів, Полтавщина 60,000 пудів, Харківщина 60,000 пудів, Херсонщина 160 тисяч, Чернівецька 70 тис. пудів. Домовий Басейн 235 тис. пудів, Катериноградщина 30 тис. пудів. Остатня 175 тис. пудів і Молдавія 20 тис. пудів.

(Білошівка, 6/III, 925.)

Винищення присуду над військовими Малиновського.

2 березня розстріляно в Миколовці військових сільських Малиновського з Дніпропетровська, Тюлюпу і Степану. Всі вони були членами комітету та вчинили на противі військових літ терор над населенням Дніпропетровська. (Б. 4. III, 1925.)

Пам'ятаймо: Рідна Школа — це наші родина, фортеця, це певний захист у добі ліквіліції!

НОВИНКИ.

— Конфігнута. Вторгнута (61) число «Шла» сфедералізовано за кілька уступів і статті на тему дикції Тутула п. к. «Честь кому честь».

— Гетьман Мазепа у Львові. Вік четверга 19. п. к. висвітлює Кіло Пасаж у пасажі Миколаїши (1. пов.) драму на 6 дій п. к. «Гетьман Мазепа». 1-2

— Зі словотвір. «Слова Польського». Однею із найбільших жорб редакторів «Слова Польського» називають історики слова «український». Побачили, що замість цього невідомого слова тителом «малопольський», на противі якої найбільшій тителі літ не дається ніяк перекладу, досвідчений редактор «слова руської» у «С. П. Манділі» протестує покласти собі скільки об'язком стежити, щоб ніде в ніякій польській газеті ніякої тити та на жаль урядовому документі не попустило невідоме слово «український», а як попустило, то хіба в невідомих діалектах. Останнє «С. П.» (ч. 76) кидає громи на міністерство внутр. справ, яке затвердило статут «Українського краєвого Т-ва опіки над інвалідами», зважаючи злочинним признаючи організацію, якої немає аж ніяк «незаконного слова». «С. П.» має при цьому нагоду і дирекцію поліції і всю польську пресу, які такі наділи, що «легітимно» визнають приналежність «український» на означення «русської» національності.

— Деривна і давня. Стівашного протилежного злочину допустився «Шла», ново вийшло в 54 ч. як два рази (I) терміну «злочинно-української землі», а майже в кожній мислі говорить про «український злочин» і про «Галичину I» На думку «Слова Польського» (ч. 76) це є різноманітне з тителами «держави і держави», бо в Польщі нема жодних українських земель і Галичини, і тому «С. П.» має репримандувати злочинця, що він не зажди «описує такі злочинні дії», «Галичина», «яке акцентує на «С. П.» не означення історії злочинця» — а ми з ним згодні на будемо, бо кому Господь ро-

зати відбере, того ніяк людські аргументи не переконують.

— Псевдонімна цензура промов. Дир. Радийдерові на увагу. Невідомо, на підставі якого закону він єдиний поліції вимагає псевдонімів (у двох псевдонімах) повного тексту промов на концертах, п'єсах, декляцій і т. п. до якого вичерпує подвійний слог і ніяк устуні, а потім видає ці поліції з псевдонімом в руках свідкувати, щоб прелатент, режисер чи хос не зрозуміли псевдонімих лаборантів? Ажже часотисної псевдонімної цензури в «Поліції» немає, таке жина існує для жового слова! Не гадатимуть поліції має право потягнути до відповідальності премоути, якщо в його промові були промови проти закону.

— Військова брешня. У квітні відбувся брачка війська 1903 р., лекційних відомств до військовій служби в жовтні м. р. з яких частини вже служать. Новобранці з січня 1903, які стануть до роботи на весну або влітку відбуватимуть службу в жовтні. Щодо ревізії військочасної влади віддасть окремий розпорядок. Випади резервістів з річчів 1899 і 1907 відбуваються від 20. квітня, себто по святах.

— Безпосередні нагони Львів-Відень. Як відомо, від 5. січня курсують поштові безпосередні латони між Львовом і Віднем. Від 1. червня будуть заведені такі латони 1-ої, 2-ої і 3-ої класи при двох поштових поїздах.

— Зовнішній світ. У відомім процесі Д'Арта та Союцінок, пов'язаних із намаганням висадити в портів в дельті ріки, року поштіні на Янінським, голотичним світанком був якийсь добродій Марієт Шихонкі 25-літній «божий плах». Ви не взяли від обличчавачів некою машину, яку має віддати під склади грохоту, а на процесі «видає» їх. Тепер цей добродій засів на лаві обвинувачення, з цілою бандою інших «безробітних», що доконали багато крадіжів та зломи. Шихонкі признає до крадіжів і «видає» своїх співтоваришів.

— Символічна домініна. Помітний китайський президент Сун-Ятсен мав висвітлювати перед смертю багачів, щоб його поховали в такій самій домовині як Леїна. Чейський уряд має звернутись до московського з проханням переслати йому ковію багачої домовини.

— Слово. Слово, мораль і революційна воля. Можливо, що як замітка вже втрачена першу актуальність: загрозлива преса «же прогноміза про атентат на німецького письменника Гуго Беттауера, атентат, виконаний в обороні... любимої моралі! Бо дійсно, спалений атентат, дитинствий терміт Роншток, подав як причину замаху листу за моральним уподок свого приятеля, заломорозового літосвітнього діяльничка Беттауера. Гуго Беттауер, по захопленню галицький Жид, автор кількох романів в єврейських отовідях, мав славу людини, яка доходить ніколи до крадіжів жек у боротьбі проти т. з. коммунізму і моральним пересудом. Іншими словами, Беттауер був проплатовом ідеї ніколи любови в усіх її видах і формат. З німця мотом чіа видавав журнал «Він і вона», потім «Я і ти», а в останньому часі, коли вже само його ім'я стало символом, видавав «Беттауерський тижневик». Різниця, що характер писань Беттауера іще більше — розчарування його моральничих протилежних, задоволено всім його виданням невичислив популярності, особливо на легкому відомокому ґрунті. Беттауер бореться тепер у шпиталі зі смертю, а часовина ведеуть горку дискусію на тему свободи слова та засоби оборони zagrożеної цим словом прилюдної моралі.

— Слово. 12 містять: Голодуванням селу. — Пилькуйте і бороніть свого права! — В справі найзвичайніших інспекторів. — Хліборобська руна і способи рятунку. — Адміністративні хаос. — Як я шукаю роботи в Аргентині, опомідаючи. — Хліборобське віце. — Економіко-організаційні доматини наших хліборобів. — Целібат і брак священників. — Столози публічного ладу. — Як змушують любити Польщу? — За рідну школу. — По широкім світі. — Новинки. — Дописи з краю.

Дописи.

Угнів. Ювілей 40-літнього істативного читальні «Прогреси» в Угнові. Дня 29. січня ч. р. об'їздом містечко Угнів велич містечке свято. Саме того дня минуло річчю 40 літ від хвили, коли в Угнові засновано читальню «Прогреси». Це читальня була одна з перших в краю і остали в історії містечка незатерті сліди. Високом пошували містечкого громадства до своєї читальні був спокійний, але незвичайно сердечний характер цього ювілея. Не заважаючи на те, що представник державної влади в особі угнівського команданта поліції на день перед ювілейом ухилився по всіх членах читальні, кожнього з них винищуючи, чи який дозвіл на відсуткування цього свята читальня одержала. — Жидишми дописи прото-

колії і урядових чисел та грошачи кожньому з них, — та все таки дні 9. січня ч. р. ціля угнівська церква винищилася по 6-річчю «шканди» м і колодую обот поля. «Як тільки богослуження за померлих відпочивали богослуження місцевий парост, о. ніч читальні відправив місцевий парост, о. деши Голка і асистентів о. Кушніра і Миколаїши. Один з жидишми був півний час присутній на богослуженні і ніби молиться дуже ретно.

Потім весь народ перейшов до читальничого дому. Тут відбувся Надзвичайний Загальний Збори читальні. Присутніх було кілька соток людей.

Предсідником зборів вибрано акадмічного старечького міщанина Михайла Коросницького, який одиначий ще лишився в жинці з поміж тих членів-осудувателів читальні, що в 1885 році підписали перший читальничий статут. Заступниками предсідника були два інші старі і поважні міщани: Осип Рубинювич і Семко Лисак.

Пасажиред, для зясування тожистав, підчитано перший протокол загальних зборів читальні з 1885 р. А потім, теперішній голова читальні, інженер Корнеліо Целевич, зачитав завіт а доповідішчю діяльності «Ювілейного Комітету», який закликає почитальні «Прогреси» в Угнові. Першим зазначеним цього комітету є силами місцевих громадян, себто угнівської інтелігенції і селянського міщанства видана напрогній 1925 року промативна книга про минулий і сучасний Угнів. Далі товч ювілейний комітет планувати ряд місцевих свят і об'єднань, а в літні завіз угнівської інтелігенції. Промативна книга була картоною історичного минулого містечка Угнів, обнимати: кому ніс історії ще розвідки, матеріали, архівні записки, картини, документи і т. п., що торкаються культури, побуту, суспільно-господарських відносин і життя Угнівця. Перша частина буде присвячена про старий Угнів аж по самі передостанні часи. Друга частина про долю Угнівця підчас савтові і зинчово-української війни. Третя частина даватиме уяву читачу про сучасний Угнів. Тому, що достатній друкований матеріал, який комітет розсилає на всі домівки адреси Угнівця, для України і не на Угнівських синах, а всіх тих м'я до якого із них не діють, — ювілейний комітет огосм шитвом зявляється із задоволом до всіх Угнівців, щоб негайно вислали свої замітки про свій збори, дописи, спогади, старі писемля, акти, документи, фотографічні знімки і до матеріали, котрі після виконання у зинчіві йогнів будуть віддані пазді і виласкиан або зложити в архів одного з наших наукових товариств. Чесно і добра слава нашого містечка висвітлюють, щоб ця ювілейна книга була задоволим виданням цього типу, тривалим вказом а ншшу людському «стологіграфію», а також для гравчущих поколінь невідомою пам'яткою потяжотого нашого містечком. І комітет сподівається, що між співробітниками ювілейної книги не забавлять ні одного Угнівця. Головну заву кладе комітет на спомини. Також і грошечки дати слід наспівати комітетом на доук повищій книги. Майже всі з присутніх на зборах зобов'язалися написати свої спомини.

Така «небесна» робота дуже чорос була не до шити підлейському командантові, бо промовиш він раз-раз гдоловичі охниками переривав, домагаючись доказів чистоти, а деяких замісцевих селів просто побутально викидав — грозячи, що всі присутні задержать в читальничій школі до ніч і буде «контролювати».

Очевидець.

Зі спорту.

Заїт ситишмової семції «України» (Трибуна.)

Провід спочиває у руках Т. Фланка і В. Русина і то так, що невідно можна було знати, котрий з них голова, а котрий секретар. Членів у секції було понад 30, переважно членики (учні), отже елемент дуже дурний і незграбний. Членики годі було стягнути всіх в одне місце, для переведення виборів і діяльностав. Засідання секції (переважно стоячий) відбувалися на площі бою, при ситишмових токах з сорти delicti, себто з рязкою в руках.

Майже секція не жала ніякого, бо кожний член і членики мали своє власне ситиш. (або позичене) і часом власні мечі. Обидва від виділу «України» допомагали грошечка на закулю прилада — не впадула.

Пряма секція була зато видатна, очевидно і доступна служові. Голим оком було видно, як члени впадали на різких токах, нічим молодішні, і чути було всім угуку, українські і кужинські, часом неяснітій крики. Ночіра підчували, крім старшини, 3. Сичи, Крошова і загальний дурний учня слабшого.

Величкі змагання улаштувала Секція в минулій сезони цього 2. При кімні череве 1924 р. і в середній вересня, як частину У. Запорізьких Змагань. Перекопаніми вишшли в червні Т. Фланко, Леа Туркенич у власні сеніорів, 3. Туркенич а юніорів і Ст. Туркеничів. У веселі побив усіх на голубиш. Вітківський (поза курсом), певшу нагодову одержав 3. Сичи (сеніор) а з юніорів В. Сичевський. Цим разом нагодову бу і справили, не писані. Члени секції виступали ще на спор-

товім чинім вестрі, презентуючись по планці в малому числі, але за те в повній красі.

Секція підготувала до доуки підручник ситишків на основі найновішого жинки на укичів м. н. Оскар Клемер, «Два Вестчот Темплі» 1924, Лисак, і отсюе дорогою пошукує нахвалу.

Станщина Сетії вилобиди і жинка куди треба статут Українського Ситишмового Клубу, він уже аттестований і Загальний Конституційний Збори відбуваються дня 22. березня о год. 10. рано (неділя) в дошній Соколя-Батка.

По-хосм нива: 1) Отворення Зборів, 2) Видіт Витілу і провірно Косіш, 3. Платя праці, 4) Виски і завити. Т. Ф.

Спортивний попис.

У потерпелій замітці про спортивний попис, який відбувається 23. п. к. в Нар. Домі у Львові, впривласнює доука доукашники: зинчів, «деши змагання» пазисно «преліка».

ОПОВІСТІ.

Український Наддніпрянський Хар Д. Нотна.

У п'ятницю 20. III. Львів. У суботу 21. III. Львів. 150т Білеті на галицькі концерти пром. Народної Тогова (Ринок 35).

Український Тетові Лав. Нагулук. За і літні сав Нар. Дом.

Четвер 19/III. ЧЕСНА ЗУЗАННА. П'ятниця 20/III. ПАВЛА ЛОВСЬКИЙ. Субота 21/III. «НІЧ ПЕРСАХОВА». Неділя 22/III. «ВОСКРЕСЕННЯ». 2-3

Дрібні оголошення.

ХАРЧ. евантуально з мешканцям, для казавши, пом родичі в околиці Лисакської пошувачств. Зголосити до Адміністрації для «Сенця». 1925 1-1

ПЕРШОРЯДНА парохія під Львовом 6-тє заз. став, негайно до замиш, на парохію в підгурській або гірській околиці а отнюю переклю. Інформації: Ярослав Сопіляк, Львів, Вішнєного Поля і, 1920 1-1

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Радиків не відомі.

ВСІХ ЧЛЕНІВ

кооперерати «ВОЛОДНО» а татер «Українська Торговля» а Раві руський, 1924 1-1

проситись, щоб згідно з ухвалою (ч. Зборів з 20. I. 1925 доповнили свої уази надаліш до дня 15. квітня 1925. Окремі уази вносять 20 зок. — УПРАВА.

Всілякі золотинні репарації виконуються старістю тілук у МАНДРА, Коперника 14.

Фортепиано. Паш на, Вісгармоніт дашево і на сплати. Цинкини до акашніт. Тел. 20-45. КОНРАД ПАЙІ І СИН. Львів, Коперника 14. Листе і на фабрикаці.

Звичайні Загальні Збори

Сп'лнн торгов.-кредит. а савові відбуваються 23. березня ч. р. о год. 4. по пок. в спідкушних пораду:

1) Заїт з діяльності, 2) Видіт Раді Наддніпрі і Укрини, 3) Виски і завити. Колиб в означений годичі не жинки вимагана статутом ситишків членів Зборів відбуваються о год. 5. того самого дня. 1922 1-1

До моїх П. Т. Довжиків!

Всіх моїх довжиків, що перед айбоні подарували у мент образи на реті, а дош не вирінали своїх рахунків, пром не відішлю о залуку дописи сити до 2. березня 1925 р. По 21. III. ч. р. до нежини чені рахунки буду приналежати безумовно заскаржати. 1921 1-3

З доукашав ІВАН ПАВЛИК, Львів, Ринок 10.

Ширіть наш часопис!